

SOUČASNÉ NĚMECKÉ
ŠKOLSTVÍ

ZPRÁVA Z EXPEDICE
DOFE

DIVADLA POEZIE
V LIBERCI

STUDENT R E V

EXKURZE SE VRACÍ

ANEB CESTA TAM
A ZASE ZPÁTKY

Obsah

DOFE

Výprava str. 6-7

HLAVNÍ TÉMA EXKURZE SE VRACÍ

Štrasburk str. 8-11
Zoo Praha str. 12
Raftý str. 17

RECENZE

Amerikánka str. 14
Libuše str. 15
Cesta kolem světa za 80 dní
str- 16

ZVLÁŠTNÍ, NEMYSLÍŠ?

str. 18-20

KAREL VEJMEKKA

str. 21

ŽÁCI V NĚMECKU

str. 22

DIVADLA POEZIE V LIBERCI

str. 23

MILÍ ČTENÁŘI,

jistě již zdárně prázdninujete a my vám k vodě posíláme trochu čtení. Červen byl nakonec celkem akční měsíc – někteří jsme vyrazili na exkurzi do Strasbourgu, jiní absolvovali další exkurze (např. do Škoda Auto) a výpravy, 3.0 a 4.0 uskutečnily sportovní kurz, konaly se veřejné koncerty a přehrávky žáků a studentů ZUŠ, ale hlavně se všechny třídy po covidové pauze mohly vydat na tzv. *školní výlet*. Ať už vám toto sousloví asociuje cokoli, po letošním 24. červnu (a u některých tříd se výlet protáhl i do víkendu) budou tyto asociace jistě ještě barvitější 😊. Že nás nakonec dostihly bouřky a deště?

Za celou redakci vám přeji poklidné prázdniny (pokud možno bez vrtaček a stavebních prací) a já, jakožto konzultant školního časopisu, se s vámi po pěti školních rocích loučím, děkuji vám za všechny články, které jste vytvářeli a posílali, a předávám štafetu panu profesorovi Futterovi.

VĚRA JANEČKOVÁ

Mimoto také naše škola zastřešovala Den literární kreativity, Den Studentského parlamentu s oblíbeným turnajem a ještě jsme se poslední červnový týden učili rovnat naše končetiny a hlavu do stabilizované polohy!

Jak moc odpočatí a stabilizovaní po prázdninách budeme, uvidíme. 30. června jsme se rozloučili s panem ředitelem Vlastimilem Volfem a očekáváme nového pana ředitele. Někteří z nás ještě týž den vršili lavice do tří vrstev na odlehlou stěnu tříd, kudy povede tzv. průraz, a odnášeli PC z učeben.

NAJDETE NÁS ONLINE!

Buď na adrese <https://joom.ag/liCd> nebo v aplikaci Joomag na Google Play pod heslem „Student revue“.

STUDENT
REVUE

STUDENTSKÝ MAGAZÍN STUDENT REVUE | ČÍSLO KVĚTEN-ČERVEN 2022

STUDENTREVUE@GMAIL.COM REDAKTOŘI: Alice Knoblochová, Magdalena Rejmonová, Karel Schamberger GRAFICKÁ ÚPRAVA: Filip Janeček PŘÍSPĚVATELÉ: Alena Blažková, Gabriela Hanusová, Kristina Hlaváčková, Karolína Horáková, Barbora Kancnýřová, Martin Kredba, Vítek Pachovský, Eva Svobodová FOTO: Eliška Louková, Julie Žitná KONZULTACE: Mgr. Věra Janečková

STUDENT
REVUE

**NEDOSTATEK PALIVA PRO
MOTOROVANOU RIKŠU**

Řidička plánuje údržbu dle
front na palivo, které nyní
běžně vydají i na 12 hodin.
GONAPOLA, SRÍ LANKA

DOFE: ZPRÁVA Z EXPEDICE

TEXT: EVA SVOBODOVÁ 7.0

DofE je program pro všechny studenty, kteří rádi zkoušejí nové věci.

BĚHEM CESTY
S NĚKOLIKA
PŘESTUPY
JSME SI TAKÉ
TEPRVE ZAČÍ-
NALI ZVYKAT
NA OBJEMNÉ
A TĚŽKÉ BA-
TOHY, KTERÉ
NÁS TÍŽILY
NA RAMENOU
JAKO SKÁLA,
VE KTERÉ SPÍ
BLANIČTÍ RYTÍŘI,
A TĚMĚŘ SE
NEVEŠLY DO
PŘIHRÁDEK.

Je členěn na čtyři úseky, jež musí každý účastník splnit, a to dovednost, pohybovou aktivitu, dobrovolnictví a účast na expedici. Účastník si může vybrat podle míry obtížnosti bronzovou, stříbrnou nebo zlatou úroveň, kdy zlatá představuje nejdelší a nejnáročnější formu DofE. V naší dívčí expediční skupině jsme si shodně vybraly bronzovou, avšak některé členky našeho týmu se již chystají na stříbrnou úroveň.

Minimální počet účastníků na expedici představují čtyři osoby, a právě to naše výprava splňovala. Doplnila nás také paní profesorka Mgr. Vladěna Floriánová a její manžel, kteří nám byli vítanými společníky a oporou v banálních i méně banálních situacích. V plánu expedice byla první etapa Poutní cesty Blaník-Říp. Dne 10. 6. 2022 jsme se v pátek ráno sešli na nádraží a vyrazili vstříc neznámému.

O dobrodružství bylo zajisté postaráno! Z ranní rozespalosti nás probudili povídaví a družní lidé, kteří naši jízdu zpestřili. Během cesty s několika přestupy jsme si také teprve začínali zvykat na objemné a těžké batohy, které nás tížily na ramenou jako skála, ve které spí blaničtí rytíři, a téměř se nevešly do přihrádek.

V Louňovicích pod Blaníkem, kde měla expedice oficiální start, jsme si natiskli do našeho herbáře a deníku v jednom první razítko poutní cesty a směle jsme vyrazili na cestu. Díky nepřilíh rozvinutým orientačním schopnostem jsme se mírně odklonili z turistické značky, ale na Blaník, který byl naším prvním milníkem, jsme

vyšlapali. Poté, co jsme si prohlédli onu legendární skálu, u některých s větším nadšením než u jiných, jsme sestoupali do Vlašimi, a než jsme se nadáli, stáli jsme vyčerpaní po téměř 18 kilometrech v nohách u našeho ubytování.

Po noci plné hlubokého spánku, který u některých jedinců trval až neuvěřitelných 12 hodin, nás čekala druhá část první etapy. Ta měla cíl v Českém Šternberku, kterému vévodí tamní hrad s přidruženou hladomornou. Pro mě osobně byl tento čas ideální na rozjímání, a tak jsem nechala své myšlenky volně plynout a mohla jsem přemítat nad tím, co mi právě vytanulo na mysli. Cesta nás spolehlivě vedla skrz mírumilovné lesy i přes sluncem rozpálené louky a naše výprava se pomalu blížila za pohodové atmosféry k Hrádku u Vlašimi, kde jsme si udělali přestávku na svačinu. Po odpočinku jsme procházeli místy, jako například Černá skála se studánkou a s možností doplnit zásoby pitné vody, Krupičkův mlýn nebo také Brtnický rybník, jenž nás lákal příjemným chládkem, který nám v horkou sobotu poskytl.

Právě ve chvíli, kdy jsem věděla, že nám do cíle zbývá již pouze kolem sedmi kilometrů z celkových patnácti, jsem byla schopna ocenit, co jsem se při plánování i v průběhu expedice naučila. Musela jsem si najít svůj expediční tým, a oslovit tak spolužačky z jiné třídy, s nimiž jsem se nikdy před tím nekamárádila. Vzájemné domlouvání a plánování, co vlastně bude výstupem, také nebylo jednoduché a stálo nás všechny značné úsilí. Uvědomění si, ➤

TENTO PRO-
GRAM JE NÁ-
ROČNÝ HLAVNĚ
PO PSYCHICKÉ
STRÁNCE –
VYTRVAT
JE NEJVĚTŠÍ
OŘÍŠEK.

že na mě jako na člověku s mapou v ruce závisí úspěšné dosáhnutí cíle, i přestože jsem nikdy žádnou výpravu nevedla, bylo rovněž motivující. A v neposlední řadě byly mé otřesné kulinářské dovednosti značně prověřeny a staly se terčem pobavení nejen pro můj tým, ale i pro většinu kolemjdoucích.

Jsem si jistá přínosem této expedice. Naučila jsem se toho spoustu o sobě, o tom, jak dokáží spolupracovat

👇 VLAKEM

Z ranní rozespalosti nás probudili povídaví a družní lidé, kteří naši jízdu zpestřili.

👇👇 ČESKÝ ŠTERNBERK

Mezi další navštívené dominanty patří Hrádek u Vlašimi nebo Brtnický rybník.

s ostatními, dělat kompromisy a hledat společná řešení nečekaných problémů. Rozhodně bych doporučila prožít toto malé dobrodružství v podobě expedice, stejně tak jako zapojit se do DofE samotného. Tento program je náročný hlavně po psychické stránce – *vytrvat* je největší oříšek.

Takže jen pro odvážné! ●

EXKURZE ŠTRASBURK

Evropské instituce i hrázděné domy.

TEXT: VÍTEK PACHOVSKÝ 1.C

FOTO: ELIŠKA LOUKOVÁ 6.0 JULIE ŽITNÁ 1.A

🕒 **EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA**
Před stavbou, která má architektonicky připomínat váhy.

NAVŠTĚVUJE-
ME TURISTICKY
ATRAKTIVNÍ
ČÁST MĚSTA,
TZV. LA PETITE
FRANCE, SE ZA-
JÍMAVOU AR-
CHITEKTUROU
HRÁZDĚNÝCH
DOMŮ, KTERÉ
NÁS BUDOU
PROVÁZET PO
CELOU DOBU
EXKURZE.

Cas: 6 hodin ráno, místo: Mladá Boleslav, Komenského náměstí. Autobus s 50 účastníky zájezdu vyjíždí na cestu do největšího města Alsaska a sídla EP – do Štrasburku. Prahou projíždíme bez větších obtíží, protínáme západní Čechy a zastavujeme na naší první zastávce – hraniční přechod Rozvadov. Čeká nás pouze krátká zastávka a hned se vydáváme dál. V Německu po kratší pauze na malý nákup a toaletu jedeme až do města Sinsheim, zde navštěvujeme místní Muzeum letectví s velmi zajímavými exponáty, jako je třeba legendární britsko-francouzské nadzvukové letadlo Concord. Bez dalších prodlev již míříme do cíle, od kterého nás dělí posledních 150 km.

K páté hodině odpolední přejíždíme hraniční řeku Rýn a vjíždíme do města Štrasburku. Zde strávíme zbytek dne prohlídkou historické části města. Navštěvujeme turisticky atraktivní část města, tzv. La Petite France, se zajímavou architekturou hrázděných domů, které nás budou provázet po celou dobu exkurze. Množství zastávek je neustále prokládáno výkladem naší průvodkyně. Po prohlídce kostela sv. Petra staršího máme asi hodinový rozchod. Ten trávíme různě, někdo nákupy, jiný samostatnou prohlídkou města. V určenou dobu se scházíme na smluveném místě v blízkosti hlavního nádraží a jedeme dalších 50 minut cesty do hotelu Ibis v Sélestatu, kde přespáváme.

Druhý den po snídani, která proběhla formou švédského stolu, nasedáme do autobusu. Dnes máme totiž v plánu prohlédnout si malebné vesnice Alsaska. Tou první je Riquewihr. I tady jsou architektonickou dominantou zajímavé hrázděné stavby, které byly dříve pro tuto oblast typické. Stejně typické jako čáp, tento nádherný pták, jenž nás také provází po celou exkurzi. Druhou vesnicí je Kaysersberg se zříceninou hradu, která se tyčí nad malebnou krajinou, plnou vinic. Snad ani nemusím zmiňovat, že cíl pro tuto zastávku je jasný: tento vrchol zdolat. Věž kdysi majestátního sídla nabízí úchvatné výhledy na hornaté okolí. Po prohlídce několika zajímavostí vesnice musíme pokračovat v cestě, a to do Eguisheimu. Ulice tohoto městečka jsou uspořádány paprscitě. Podaří se někomu ztratit? Nikomu se to nepoštěstilo a my můžeme vyrazit dál. Na cestě do Colmaru, druhého největšího města regionu, nás zastihl déšť. Dle hesla „Není špatného počasí, jen špatného oblečení.“ se téměř sedmdesáti tisícovým městem procházíme dál. Rozmary počasí přechkáme mj. na

místním tržišti, kde regionální producenti prodávají své výrobky, tato zastávka zabolela peněženku nejednoho účastníka zájezdu. Navštěvujeme i rodiště slavného sochaře a autora newyorské Sochy Svobody F. A. Bartholdiho. Prohlídku města zakončujeme tam, kde jsme ji začali – u dominikánského kláštera a městského divadla. Následuje další hodina a půl volna na individuální prohlídku a další nákupy. Tímto náš druhý den ve Francii končí a my se přesouváme do Sélestatu.

Třetí den je závěrem a cílem celé výpravy. Po osmé hodině ranní již sedíme v autobusu a jedeme opět do Štrasburku. Ve čtvrti evropských institucí jako je Rada Evropy nebo Evropský soud pro lidská práva si vyslechneme krátký výklad o jejich významu.

V jedenáct hodin stojíme před budovou Evropského parlamentu, po bezpečnostní prohlídce můžeme vstoupit dál do obrovské budovy této instituce. Samozřejmostí je vyfocení se před vlajkami členských zemí EU. Po přednášce o EP a debatě s panem europosancem Ondřejem Kovaříkem, na jehož pozvání jsme do Štrasburku přijeli, se jdeme podívat do hlavního jednacího sálu. Hlasování zasedání jsme bohužel minuli, ale jen samotná návštěva pravděpodobně nejvýznamnějšího místa Evropy je zážitkem.

Pěšky se pomalu přesouváme do historické části Štrasburku. Procházíme přes Place de la République směrem ke katedrále Notre Dame, která je druhou největší katedrálou ve Francii, hned po stejnojmenném chrámu v Paříži. Po prohlídce interiéru dostáváme poslední, čtyřhodinový rozchod. Většina lidí ho využívá k poslednímu nákupu suvenýrů, oběda, nebo dalšímu poznávání města. Odjezd zpět do Česka je naplánován na šestou hodinu večer. I přes zpoždění 45 minut se můžeme vydat na cestu domů. Během jízdy jsme zhlédli dva filmy – Pelíšky a Na samotě u lesa. Kolem jedenácté hodiny v noci máme naši jedinou zastávku, po ní se většina lidí ukládá ke spánku. Přibližně ve tři hodiny ráno jsme zpět v Mladé Boleslavi a plní čerstvých a nezpracovaných dojmů se rozjíždíme k našim domovům. ●

➤ KOMORA EVROPSKÉHO PARLAMENTU

V aktuálně prázdné síni jinak dochází ke hlasování.

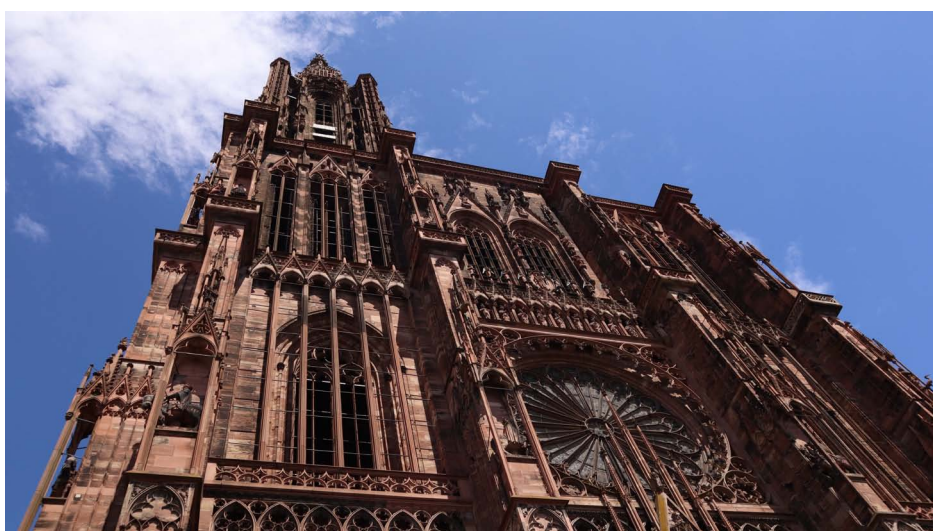
➤➤ HRÁZDĚNÉ DOMY v historickém centru Štrasburku.

PROCHÁZÍME
PŘES PLACE DE
LA RÉPUBLIQUE
SMĚREM KE
KATEDRÁLE
NOTRE DAME,
KTERÁ JE DRU-
HOU NEJVĚTŠÍ
KATEDRÁLOU
VE FRANCII,
HNED PO STEJ-
NOJMENNÉM
CHRÁMU
V PAŘÍŽI.

➤ NOTRE DAME

Po stejnojmenné katedrále v Paříži druhou největší francouzskou katedrálou.

EXKURZE DO PRAŽSKÉ ZOO

TEXT: KAROLINA HORÁKOVÁ 2.A

Ve čtvrtek 12. května se třídy druhých ročníků vydaly na exkurzi do pražské zoo.

HTTPS://WWW.ZOOPRAHA.CZ/EN/ABOUT-ZOO/NEWS/8615-GIANT-SALAMANDERS-IN-PRAQUE

◀ VELEMLOKÁRIUM
Velemlok čínský patří mezi největší obojživelníky.

JAKO PRVNÍ
SE VYDÁVÁME
K PAVILONU
TUČŇÁKŮ, PAK
SE KOLEM
PTÁKŮ BLÍŽÍME
K VELEMLO-
KÁRIU, KDE
SE NACHÁZÍ
NEJVĚTŠÍ
VELEMLOK
V EVROPĚ.

Dva k prasknutí plné autobusy vyrazily od školy kolem osmé hodiny ranní, směr Praha. Na parkoviště dorážíme zhruba před půl desátou a k zoo to je jen pár kroků.

Jako první se vydáváme k pavilonu tučňáků, pak se kolem ptáků blížíme k velemlokáriu, kde se nachází největší velemlok v Evropě, o kterém jsme předem dostali informace na hodinách biologie. Abych pravdu řekla, v zoo jsem se vždy nejvíce těšila na lvy, gorily a podobná velká zvířata, ovšem dnes všichni míříme hlavně za obojživelníky a plazy, které zrovna probíráme na hodinách, a vše, co jsme se o nich naučili, můžeme prozkoumat v realitě. V pavilonu plazů je někdy opravdu těžkým úkolem najít určitého jedince, mají skvělé maskování a některé jsme mezi listy v teráriích ani nenašli.

Samozřejmě nesmíme vynechat ani pavilon šelem, kde si lvi i tygři snaží najít

stín pro odpočinek. Dále směřujeme k pavilonu goril, kam přicházíme v pravou chvíli, zrovna probíhá krmení a našim pohledům neuniká ani rvačka dvou samců. Postupně se přesouváme do další části zoo, bohužel ne pomocí lanovky, která nefunguje, nejspíše z důvodu větru. Přicházíme k pavilonu slonů, kde pobíhají dvě mláďátka a pokračujeme do afrického domu, kde se vyskytují žirafy, úsměvné surikaty...

Po krátké pauze na oběd se pomalu vydáváme k pavilonu lachtanů, místu srazu. Cestou navštěvujeme zapadlou expozici s názvem **Bororo**, kde se nacházejí všemožné druhy žab a hadů. Tato expozice nás uchvátila snad ze všech nejvíce!

Naše prohlídka zoo se pomalu chýlí ke konci. Biologická exkurze se vydařila a splnila očekávání, s nimiž jsme do Prahy jeli. ●

DEN LITERÁRNÍ KREATIVITY.

TEXT: BARBORA KANCNÝŘOVÁ 2.B A KOLEKTIV

Dne 17. 6. 2022 se konal v pořadí již druhý.

OD PÁTEČNÍCH
OSMI HODIN
PROBÍHALA
V UČEBNĚ
E07 LEKCE
TVŮRČÍHO
PSANÍ, KTERÁ
SE PO VELKÉ
PŘESTÁVCE
PŘESUNULA DO
PLENÉRU.

Bára Kancnýřová (2. B) shrnuje průběh akce: „Od pátečních osmi hodin probíhala v učebně E07 lekce tvůrčího psaní, která se po velké přestávce přesunula do plenéru. Zde jsme (mimo dalšího tvůrčího úkolu) od pana lektora za přítomnosti paní spisovatelky Anny Bolavé dostali diplomy a fotili se. Po obědové pauze jsme se sešli v aule na vyhlášení Cen Akademie literární kreativity, kde poté paní spisovatelka od 15:30 četla pro veřejnost ze své (vítězné) knihy *Do tmy*.“

O účasti autorky blíže referuje Alice Knoblochová (6. O): „Paní spisovatelka Anna Bolavá se s námi zúčastnila celého dne. Z jeho průběhu byla nadšená a dle jejích slov v ní nechal tento den silný zážitek. Celou akci navíc ukončila právě ona autorským čtením dvou ze svých knih – zodpověděla otázky ke své tvorbě (i ty lehce mimo toto téma, teď už například víme, že měla brigádu v drůbežárně) a byla skvělou třešničkou na dortu Dne literární kreativity.“ A Dan Křístek (2. A) dodává: „Původně jsme žili v domnění, že paní spisovatelka k nám odpoledne přijede referovat a předčítat ze své knihy – o to více jsme byli příjemně překvapeni, když s námi strávila celý den a aktivně hodnotila a posuzovala naší práci. Odpoledne poté zakončila celý den velmi zajímavou a otevřenou přednáškou – nechyběla ani diskuse.“

Atmosféru akce popsala Lada Hubálovská (3. C): „Nikdo se nemusel bát, že by byl souzen za své názory – a že jsme jich vyjadřovali opravdu velmi mnoho. Atmosféra celé akce tedy byla přívětivá, milá a naplňující poznáním i myšlenkami, jak uznala i paní spisovatelka při konečném předávání cen.“ Obdobně hodnotí i Nela Kučerová (3. O). „Atmosféra celé akce byla velmi příjemná po celý den-nejen při psaní, ale i při focení a dalších aktivitách. Vše bylo dobře promyšleno,“ říká.

Letos porotu o svých literárních kvalitách přesvědčily čtyři studentky: Kristýna Prchlíková (3. C) v kategorii Katarzis (text zaměřený na vnitřní očistu čtenáře). Nela Kučerová (3.O) získala ocenění v kategorii experimentálních textů. Za myšlenkový přínos byl vyzvednut text Kristiny Hlaváčkové (6.O) a cenu za mimořádné estetické kvality textu získala Barbora Kancnýřová (2. B).

Jak poslední zmiňovaná sama říká: „Někdy nám stačí člověka vidět, abychom poznali, jaký je. A někdy nám stačí si přečíst název akce, abychom věděli, že účasti nebudeme litovat. Totiž přijít na mechanismus „Plynutí událostí“ (což bylo téma kreativního workshopu) je něco jiného, než být tohoto procesu jen součástí. A přesně to dělalo celou atmosféru akce tak klidnou a... plynulou.“ Inspirace musí být plynulá, těšíme se na další svátek všech literárně činných studentů za rok! ●

◀ LEKCE TVŮRČÍHO PSANÍ

Zde jsme (mimo dalšího tvůrčího úkolu) od pana lektora za přítomnosti paní spisovatelky Anny Bolavé dostali diplomy a fotili se.

LIBUŠE

TEXT: GABRIELA HANUSOVÁ 2.A

Legenda Národního divadla.

PO VYPO-
SLECHNUTÍ
DNEŠNÍ PRE-
ZIDENTSKÉ
FANFÁRY A
NÁSLEDNÉM
ZVEDNUTÍ
HYNAISOVY
OPONY SE NÁM
NASKYTNE PO-
HLED NA ŽIVÝ
OBRAZ.

Na prkna Národního divadla se 12.5. 2022 vrátila Smetanova Libuše, legenda, která 11.6. 1881 a po požáru 18.11.1883 otevírala kariéru této naší kulturní památky. Opera vznikla původně ke příležitosti korunovace rakouského císaře Františka Josefa I. českým králem, ke které ovšem nikdy nedošlo. Byla však důstojným kusem k slavnostnímu otevření Národního divadla.

Po vyposlechnutí dnešní prezidentské fanfáry a následném zvednutí Hynaisovy opony se nám naskytne pohled na živý obraz. Seznamujeme se s nově zvolenou kněžnou Libuší (Dana Burešová) a Krasavou (Maria Kobielska). Libuše odchází ke stařešenskému soudu. Krasava se však „zdráhá jíti“, především kvůli soukromému sporu s Chrudošem (Miloš Horák). V dalším obraze Libuše soudí bratrský spor mezi Štáhlavem (Jaroslav Březina) a již zmíněným Chrudošem. Právě on odchází od soudu rozhněván a kněžnu uráží. Libuše navrhuje vládu muže, posílá poselstvo do Stadic. Krasava vede rozhovor se svým otcem Lutobrem (Jiří Sulženko), který ji nabádá k usmíření s Chrudošem. Bere si otcovu radu k srdci, a tím urovnává spor mezi oběma bratry. Mezitím se přesouváme do Stadic k Přemyslovi (Svatopluk Sem), kterému se stýská po kněžniných návštěvách... Není se tedy čemu divit, když s radostí přijímá nabídku k sňatku s Libuší. V posledním, třetím výstupu jsme svědky ukončení sporu mezi Chrudošem a Libuší a následuje Libušina věštba. Opera končí památnou větou: „Český národ neskoná, on pekla hrůzy slavně překoná!“

Ač jsem ze zpracování Libuše měla mírné obavy, musím přiznat, že předčila má očekávání. Na první pohled mě uhranuly kostýmy paní Kateřiny Štefkové – krásné, jednoduché, folklórní. Při vstupu do divadla mě provázely obavy, zda budu rozumět dialogům. Naštěstí zde pro všechny případy byly české a anglické titulky. I 141letá Libuše jde s dobou! Byly

zde také využívány různé promítací efekty, které jednotlivé scény oživily. V místě Libušiny věštby mi však připadaly příliš výrazné. Velmi dobrým nápadem byly pohyblivé pásy, jež na jevišti „přivázely“ živé sochy. Každá scéna Daniela Dvořáka byla propracována do nejmenších detailů, např. zarámování scény obřím rámem, jenž ve vás vyvolává dojem, že se děj odehrává doslova v obraze. Můj celkový dojem poněkud ničili pauzy, které zavládly mezi jednotlivými scénami – tehdy ani orchestr pod taktovkou Jana Chaluppeckého nehrál. V divadle zavládlo ticho...Pozorovat pana Jana Chaluppeckého, jak komunikuje během představení s orchestrem a zároveň s herci, bylo zajímavé. Výkony herců byly epesní – působily na vaše emoce. Kdybych ovšem měla vybrat ten nejlepší herecký výkon, pak by to jednoznačně byla Dana Burešová, která i přes zdravotní indispozici odehrála a odezpívala famózní představení.

Opera Libuše rozhodně stojí za zhlédnutí – a to nejen při zvláštních či mimořádných příležitostech. Z Libuše jsem si odnesla výzvu ke svornosti, vlídnosti a souladu. Uvědomila jsem si, že žádný národ nemůže přežít, pokud nedrží pospolu. Doufám, že Libuši jsem neslyšela ve svém životě naposled. ●

AMERIKÁNKA

TEXT: MAGDALENA REJMONOVÁ 2.A

Amerikánka už není jen divadelním představením.

DÍVKA JE
PROSTŘEDÍM
DĚTSKÉHO
DOMOVA, PĚS-
TOUNSKOU PÉČÍ
A „PASTÁKEM“
V OBDOBÍ 80. A
90. LET V ČES-
KOSLOVENSKU
DONUCENA
VYBOJOVAT SI
ŽIVOT.

Je také dílem zasahujícím do mnoha uměleckých odvětví. Jejím tvůrci jsou scenáristé David Jařab a Evita Naušová a režisér a producent v jedné osobě: Viktor Tauš. Představena byla na Jatkách 78, kde také mimo období pandemie setrvává. Právě toto období mohlo být značnou překážkou, ovšem pro Amerikánku tak typické odhodlání ho přeměnilo v příležitost. Z divadelního představení tak vznikly neobyčejné projekty Film Naživo a Divadlo ve filmu. Podíem se tam kromě divadelní scény stala i další, neobvyklá místa, jako např. vzletová ranvej, pískovcový lom či výběh hyen.

Amerikánka je velmi osobní zpracování skutečného příběhu, s nímž se Viktor Tauš blíže seznámil během své vlastní existence na okraji společnosti. Divák je vtažen do období dospívání hlavní hrdinky Emmy Černé. Dívka je prostředím dětského domova, pěstounskou péčí a „pastákem“ v období 80. a 90. let v Československu donucena **vybojovat si život**. Nic jí není dáno zadarmo, rány dostává ze všech stran a vši silou je vrací. Zpracovávanými tématy jsou: **odhodlání, touha po lásce, částečně naivní upnutost na rodinu, nezlomnost a vidina cíle, jež dodává sílu pro zdolání čehokoliv**.

Amerikánka je absolutním propojením Elišky Křenkové a Terezy Ramby. Tyto dvě herečky neztvářejí jen Emmu, ale také ostatní osoby, jež dívka potkává. Důležitým prvkem je jejich dialog. Ten však neprobíhá jen mezi postavami, ale také mezi různými osobnostními stránkami Emmy samotné. Spolupráce a napojení hereček působí naprosto přirozeně a divákovi tak umožňuje plnou soustředěnost na obsah díla. Obdivuhodné jsou také schopnosti vyjadřování. Některé pasáže jsou ztvárněny pouze pohybem, jiné naopak

pouze hlasem, s absencí řeči těla.

Amerikánka je také doprovázena hudbou. Vložení skladeb a songů dodává atmosféru a podkres. Živost hudby, zapojení členů kapely do několika hereckých scén je nezpochybnitelným pozitivem. Ovšem zmíněna nechť je i výtka: ne všem zpěvákům je angličtina dostatečně vlastním jazykem, proto jejich zpěv může dráždit divákovy uši. Omluvou je pochopitelná potřeba anglických textů z důvodu tematiky. Originální pojetí bylo dopřáno i rekvizitám, jejichž množství je velmi omezené. Ty, které jsou do představení zařazeny, jsou však využity velmi citlivě a mají svůj plný význam.

Amerikánka není zakončena typickým happyendem, není dosažen očekávaný cíl. Příběh je uzavřen vzpomínkou, symbolickým cinkáním klíčů značícím svobodu a abstraktní naději. ●

🕒 AMERIKÁNKA (2020)

Osobní zpracování skutečného příběhu, s nímž se Viktor Tauš blíže seznámil během své vlastní existence na okraji společnosti.

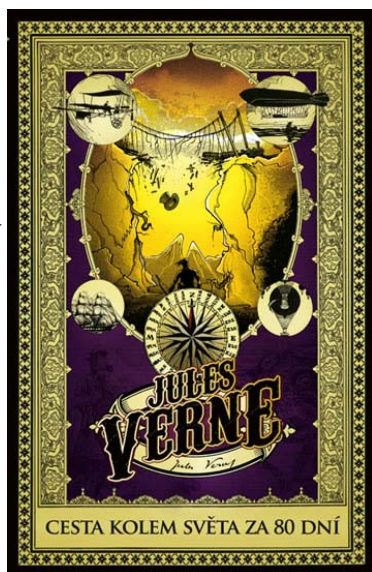

CESTA KOLEM SVĚTA ZA 80 DNÍ

TEXT: ALENA BLAŽKOVÁ 2.A

Režijně zpracoval Ondřej Havelka, představení hudebně doprovázel Jakub Šafr a v hlavních rolích si zahráli Martin Zbrožek, Vojtěch Havelka, Václav Wortner, Radim Madeja a Eva Reiterová.

PŘÍBĚH SE TOČÍ
KOLEM SÁZKY
PANA FOGGA SE
SVÝMI PŘÁTELI
Z REFORMNÍHO
KLUBU.

Do Městského divadla v Mladé Boleslavi jsem posledního dubnového večera vklapala kontrolovaným krokem na elegantních podpatcích a s důstojným výrazem. Můj odchod se však slovu „dámský“ a „kontrolovaný“ podobal jako tzv. „hodinky“ podobně zvaným „holinkám“.

Hra začala téměř fraškoidně při představení nového sluhy s přezdívkou Passepartout gentlemanské povaze dochvilného pana Philease Fogga. Příběh se točí kolem sázky pana Fogga se svými přáteli z Reformního klubu. Zatímco ostatní členové pokračují ve

svém každodenním životě, pan Fogg se sluhou putují všelijakými dopravními prostředky kolem Zeměkoule tak rychle, aby vše stihli za (nečekaných) 80 dní. Hudební vystoupení ze států, které naše dvojice postupně navštěvuje, jsou kořeněny někdy stereotypními vtipy a situační komedií. Humor postavený na stereotypech není pro každého, ale pokud se vám podaří ho přeslechnout, o vtipy jemnějšího kalibru také není nouze. Pro romantiky se našlo několik hřejivých scén, ovšem takových, aby ladily s odlehčenou náladou hry. Divák spoléhající na to, že je skryt pod rouškou tmy, byl najednou na amerických prériích pověřen rolí indiána – lukostřelce. Nikomu se po ostřelování nic nestalo a příběh i divák měli hned dynamičtější náladu.

Atmosféra postupem času natolik zdomácněla, až panu Martinu Zbrožkovi smíchem uletěl knírek. Nenechal se ale zviklat a mistrnou improvizací přenesl svou radost na diváky. Při poslední rozhodující vlakové scéně byla slyšet už sama o sobě repetitivní vlaková znělka již po x-krátě, a i když lehce zrychlená, ztratila časem svůj říz. Po konci představení si nicméně navštěvníci divadla vytleskali přídavek v podobě další vlakové znělky. ●

RAFTY

TEXT: KRISTINA HLAVÁČKOVÁ 6.0

Otevřely mi oči.

ROZDĚLILI
JSME SI PRÁ-
CI, NĚKDO SE
CHOPIL PÁDLA
A NĚKDO DOHLÍ-
ŽEL NA TO, ABY
DĚTI OBDIVO-
VALY KRÁSY
PŘÍRODY A
NEPOKOŮŠELY
SE NAPŘÍKLAD
VYSKOČIT.

Rafty jsou úžasným nápadem na školní výlet. Byli jsme jako skupina mladých, schopných a zodpovědných studentů druhého ročníku Gymnázia Dr. Josefa Pekaře požádání, abychom na takový výlet vyrazili spolu s žáky 1. ZŠ. Děti byly různě staré, v rozmezí od první do páté třídy Základní školy speciální v Mladé Boleslavi.

Okolo osmé hodiny ranní jsme vyrazili z vlakového nádraží v Mladé Boleslavi na Malou Skálu, kde naše raftové dobrodružství mělo teprve oficiálně započít. Někdo by mohl shledávat takový úkon složitým, ale vše probíhalo bez problému a v naprostém klidu.

V kempu na Malé Skále jsme děti pohlídali, aby byly najedené a dodržely svůj režim. Rozdělili jsme se do menších skupin. Na jeden raft se naskládalo šest osob, z čehož vždy byli alespoň tři dospělí. Spolu s vestami nám tak nehrozilo ani žádné nebezpečí, voda byla mělká a klidná, počasí nám rovněž hrálo do karet.

S paní učitelkou Sofií jsme při jízdě vedli zajímavé konverzace a velmi nám to pomohlo dětem více porozumět. Rozdělili jsme si práci, někdo se chopil pádla a někdo dohlížel na to, aby děti obdivovaly krásy přírody a nepokoušely se například vyskočit. Náš jediný zádrhel v tu dobu byl, že jeden prvňáček zahodil kšiltovku, ale tu jsme zdatně zvládli zachránit!

Dopluli jsme do penzionu s kempovým prostranstvím. Děti se alespoň mohly

„vyřadit“ - což bylo úžasné, protože většina z nich měla problém s hyperaktivitou, kterou raftové vozidlo poněkud utlačovalo. Zrcadlová Koza, již zmíněný areál, nabízela škálu skvělých jídel a také hřiště. Děti se rozptýlily, některé využily prolézaček či trampolíny a některé se rozutekly podívat se na zdejší chov koz.

Když jsme po nějaké době odpočinku opět vlezli do raftů, brzy jsme se už dostali do našeho cíle – do Dolánek, kde jsme se s některými dětmi již rozloučili. Byť si to všechny moc užily, ne všechny na cestu zpět měly dostatek energie.

Vzápětí jsme se vydali ještě na krátkou procházku. Vlak nám zbývajícím odjížděl zpět až za nějakou dobu, proto bylo obdivování zdejší krajiny skvělou alternativou, jak využít čas. Cesta nás nakonec dovedla zpět do Zrcadlové Kozy.

Den byl dlouhý, ale uteklo to velmi rychle. Mám pocit, že si z výletu odnáším mnohé, ať už se jedná o nové zkušenosti s dětmi, nové perspektivy vnímání nebo fakt, že to byla má první absolvovaná jízda raftem. Tento výlet byl jedním z těch, který opravdu stál za to a s hrdostí přiznávám, že předčil všechna má očekávání. ●

➤ NA VODĚ

Rozdělili jsme si práci, někdo se chopil pádla a někdo dohlížel na to, aby děti obdivovaly krásy přírody a nepokoušely se například vyskočit.

ZVLÁŠTNÍ, NEMYSLÍŠ?

PŘEKLAD: ALICE KNOBLOCHOVÁ 6.0

2.
ČÁST

Přý mě dlouho očekávají!“
Co tím tak asi mohl myslet?
Narazil jsem snad na
sídlo mého příbuzenstva
ze strany Jana Kalvína, které slyšelo o
mých genealogických průzkumech a bylo
jimi zaujato? V ten moment jsem ale byl
tak rád za střechu nad hlavou, že jsem
nepovažoval za příliš důležité pít se po
důvodu pro ono nezvykle vřelé uvítání.
Když dveřník otevřel veliká, těžká křídla
brány vedoucí do dalších chodeb, otočil se
ke mně a pravil, –

„Monsieur de Geanquiller¹ s vámi
patrně nepřichází.“

„Ne, jsem sám, zabloudil jsem,“
odvětil jsem a chtěl jsem ve vysvětlování
pokračovat, jenže dveřník mne přerušil,
jako by mu to bylo docela lhostejné, a vedl
mě směrem k obrovskému kamennému
schodišti. Bylo stejně široké, jako několik
pokojů postavených vedle sebe a na každé
jeho podestě se tyčila masivní železná
dvířka s těžkými rámy. Dveřník je jedny
po druhých začal pomalu a rozvážně
odemykat. V tu chvíli na mne poprvé
doopravdy dolehl úžas, uvědomil jsem
si, kde se to vlastně nacházím – zatímco
jsem čekal, až se velké, těžké klíče otočí
ve všech starobylych zámčích, měl jsem
zvláštní, až tajemný pocit. Skoro bych
řekl, že jsem v jedné chvíli zaslechl hlasitý
šustivý šepot (připomínal ustavičný šum
nekonečného přílivu a odlivu ve vzdáleném
moři), přicházející ze širokých, prázdných
galerií, které se před námi na každé straně
onoho schodiště otevřely a tiše se vypínaly
do výše. Připadalo mi, že ve vzduchu

slyším vířit hlasy generací a generací
všech lidí, kteří zde kdy žili. Mimochodem,
zdálo se mi poněkud zvláštní, že můj
přítel – dveřník, jenž těžkopádně kráčel
přede mnou se zapálenou pochodní,
kterou se marně snažil držet rovně, ve
starých, ochablých rukou – zdálo se mi
zvláštní, že byl všeho všudy jediným
sluhou, kterého jsem ve všech těch
ohromných síních i chodbách či na tom
obrovském schodišti potkal. Dlouho jsme
stáli před pozlacenými dveřmi vedoucími
do salonu, kde byla shromážděna rodina
– či snad nějaká větší společnost, soudě
dle mocného šumu hlasů ozývajících se
zevnitř. Když mi došlo, že se mě dveřník
chystá představit všem přítomným dámám
a pánům, celého zaprášeného a špinavého
z cesty a rozhodně ne v nejlepších šatech,
chtěl jsem protestovat. Ten tvrdohlavý
muž byl ale zjevně neotřesitelně
rozhodnut, že mě zavede přímo ke svému
pánu a vůbec ho nezajímalo, co říkám.

Dveře se otevřely dokořán a
já byl uveden do salonu naplněného
zvláštním bledým světlem, které se nikde
neshromažďovalo, ani přímo odnikud
nevycházelo, nemihotalo se vzduchem, ale
plnilo celou místnost – všechna zákoutí
a každíčký roh – a celou ji nádherně
projasňovalo. Bylo to úplně jiné než svit
svíčky, na nějž jsem zvyklý. Připomnělo
mi to rozdíl mezi čistou jižní atmosférou a
prostředím naší mlhavé Anglie.

V první chvíli má přítomnost
nevzbudila velké pozdvižení, místnost
byla plná lidí a každý byl zabrán do své
vlastní konverzace. Po chvíli můj dveřník
došel k jakési pohledné dámě ve středních
letech, bohatě oděné ve starobylém šatu,
takovém, jež se poslední dobou opět vrací
do módy. S výrazem hluboké úcty počkal,
až si ho dáma všimne, načež jí sdělil ➤

¹ Jack the Giant Killer, postava z keltských mýtů a
pohádek

mé jméno a co jsem zač – to jsem alespoň pochopil z jeho gest a z letmého pohledu, který mi dáma věnovala.

Svižně ke mně přistoupila, vřele mne pozdravila a poté – k mému údivu – promluvila jazykem nejobyčejnějších francouzských rolníků. Přitom ale vypadala tak vznešeně, a být krapet umírněnější, nemít na tváři výraz tolik zvědavý a neznít tak rozjařeně, nazval bych ji i půvabnou. Jelikož jsem se často potuloval po starých částech Tours, například Marche au Vendredi, alespoň trochu jsem se naučil dialektu lidí, kteří tam žijí. Když mě tedy má hostitelka představovala mírnému, uhlazenému muži, oblečenému v šatu ještě výstřednějším, než jeho družka (stejně jako u nás, i ve Francii lze občas najít provincie, které módu zavádí do takových extrémů, že je to až směšné), naštěstí jsem jí rozuměl.

Onen pán začal mluvit (podobnou řečí, jako jeho žena) o tom, jak rád mě poznává a zavedl mě k jakési zvláštní, vratké lenošce, vzhledem ladící ke zbylému nábytku v paláci. Skvěle by se hodila do hotelu Cluny, svou zastaralostí by tam nijak nevyčnívala. Šum hlasů, který můj příchod na malou chvilku přerušil, opět započal, a já měl konečně klid na porozhlédnutí se okolo. Naproti mně seděla velmi mile vypadající dáma – v mládí musela být opravdovou krasavicí. I ve stáří by mohla mít jistý šarm, soudě podle jejího líbezného výrazu. Byla ale náramně tlustá, a když jsem spatřil její oteklá chodidla položená na polštářku před ní, pomyslel jsem si, že asi není schopna chodit – i to jí možná přidávalo na tělnatosti. Její malé, buclaté dlaně působily hrubě a drsně a rozhodně nebyly nejčistší – celkově se vůbec nehodily k její půvabné tváři. Její černý sametový šat s hermelínem byl celý posetý diamanty.

Nedaleko od této dámy postával ten nejmenší muž, jakého jsem kdy viděl, měl ale tak obdivuhodné proporce, že bych si ho nedovolil nazvat trpaslíkem, neb s takovým výrazem si obvykle spojujeme něco ošklivého, zdeformovaného. Ne jeho skřítkovskou vizáž či výraz mazanosti a jakési zkušené moudrosti v jeho tváři, narušující dojem, který by jinak jeho pravidelné, jemné rysy mohly navozovat. Dle mého se vznešeností nemohl vyrovnat ostatním hostům – jeho oděv se například vůbec nehodil k příležitosti (a to byl na rozdíl ode mne zřejmě pozván) a z jeho gest jsem vyčetl, že jde o venkovana. Jeho boty toho očividně zažily více než já, byly mnohokrát obouvané, s několikaletými spravovanými podpatky, švec zkrátka dělal, co jen mohl.

Proč by v takových botách přicházel, nebyl-li to jeho nejlepší (a asi i jediný) pár? Bída je vsutku jedna z těch nejméně elegantních věcí vůbec. Muž stále neklidně opakoval jeden pohyb – vztahoval ruku ke svému hrdlu, nervózně, jako by očekával, že shledá, že je s ním něco v nepořádku. Podobných podivných zvyků měl však mnohem více. Jedním z těch výraznějších byl takový, který, myslím, rozhodně neodkoulal od dr. Johnsona², protože o něm s nejvyšší pravděpodobností nikdy neslyšel – ať už se nacházel v jakékoli části místnosti, vždy, když se chtěl vrátit, snažil se odejít po úplně stejných parketách, po kterých i přišel. V tom, že se doopravdy jednalo o venkovana, jsem se utvrdil ve chvíli, kdy ho kdosi oslovil „Monsieur Paucet³“, bez aristokratické předpony „de“ – skoro všichni ostatní hosté byli totiž alespoň zčásti šlechtického původu.

Říkám skoro všichni, neboť jsem narazil i na několik pozvaných, kteří se od převažující vznešené vrstvy lišili, pokud se sem tedy nedostali omylem, tak jako já. Jednoho z přítomných bych býval považoval za sluhu, nebýt toho neobvyklého vlivu, který se zdál mít na svého pána, jenž bez něj patrně neudělal ani krok. Onen muž byl oděn do šatu sice skvostného, avšak nepadnoucího – jako by si jej od někoho vypůjčil. Byl vyhublý a slabý, ale stále pohledný. Neustále se nejistě šoural po paláci – někteří z hostů mu možná kvůli tomu věnovali ne jeden nepříjemný, podezřívavý pohled – i to byl asi důvod, proč se cítil lépe v neustálé přítomnosti svého (nejspíš) sluhy, oblečeného v úboru stylem připomínajícím stejnokroj pro poslíčka, s tím rozdílem, že jeho oblek vypadal mnohem velkolepěji. Vysoké boty mu sahaly až po kolena jeho drobných nohou a když se procházel po sále, klapaly, jako by mu byly o číslo či dvě větší. Kabát, plášť boty, čepce – zkrátka všechno zdobilo velké množství šedé kožešiny. Mimochodem, také se ti občas stává, že ti lidské tváře připomínají tváře zvířat – třeba ptáků či medvědů? Tento poslíček (nemohu přijít na žádné lepší oslovení) byl nesmírně podobný mému kocouru Tomovi. Jistě si ho pamatuješ – několikrát jsi ho potkal v mém bytě a vždy jsi byl pobaven tou nepřírozenou ➤

² Reference na knihu „The Life of Samuel Johnson“ od Jamese Boswella. Jedná se o biografii anglického spisovatele Dr. Johnsona, který podle ní měl stejný zvyk, jako Monsieur Paucet.

³ Le Petit Poucet (Tom Thumb) je pohádková postava. Aby sebe a své bratry zachránil před obrem, jenž požíral lidi, ukradl mu jeho sedmimilové boty.

vážností jeho výrazu. Můj Tom má šedé fousky – šedý vous měl i poslíček. Podobně popelavé chmýří zdobí i Tomův horní ret – stejně jako ret poslíčkův. Domníval jsem se, že jen zorničky kočičích očí se umí rozšiřovat a stahovat tak, jako ty Tomovy – dokud jsem nespátřil oči poslíčkovy. Samozřejmě, ať už je Tom sebevíc mazaný, stále je to jen kocour – poslíček měl tedy oproti němu tu výhodu, že vypadal o něco inteligentněji. Nad svým pánem se mu patrně nějakým záhadným způsobem podařilo získat naprostou nadvládu, což mi stále přišlo zcela ohromující.

Ve vzdálenější části salonu postávalo několik dalších skupinek, z nichž všechny byly velmi noblesní a vznešené, alespoň jsem se tak domníval z jejich chování. Vypadalo to, že se mezi sebou důvěrně znají, jako by byli zvyklí se potkávat. Ve svém pozorování jsem byl přerušen tím malým gentlemanem, o kterém jsem již mluvil předtím, jenž přicházel z druhé strany místnosti, aby si sedl vedle mě. Říká se, že Francouzi jsou mistři v umění zapříst hovor a můj přítel chtěl zřejmě přispět k zachování národního charakteru, neb po ani ne deseti minutách konverzace jsme se stali téměř blízkými přáteli.

Tušil jsem, že přivítání, jímž mne všichni přítomní, od dveřníka až po temperamentní dámu a jejího manžela – mírného pána zámku, počastovali, mělo zřejmě směřovat k někomu jinému. Vyvést někoho z omylu pro mne tak příznivého ale vyžadovalo míru kuráže a troufalosti, kterou muž jako já bohužel nedisponuje. Onen drobný mužik si ale získal takové množství mé důvěry, že jsem nad tím, že bych mu svou situaci vylíčil a našel v něm tak svého spojence a přítele, začínal uvažovat.

„Madame patrně stárne,“ prohlásil najednou, přičemž se díval na naši hostitelku.

„Madame je stále velmi krásná,“ odvětil jsem.

„Není to pozoruhodné,“ pokračoval, ztišujíc svůj hlas, „jak ženy skoro pořád uctívají nepřítomné a zesnulé, jako by to snad byli andělé, zatímco co se týče těch přítomných a žijících“ – pokrčil svými drobnými rameny a významně se odmlčel. „Věřil byste tomu! Madame pořád vychvaluje svého dřívějšího manžela monsieuvi přímo do očí a my, hosté, nikdy nevíme, jak se máme tvářit,

poněvadž, jak jistě víte, pan M. de Retz⁴ byl svým charakterem poměrně proslulý – každý o něm slyšel.“ Možná tak každý v Tours, pomyslel jsem si, ale svému sousedu jsem souhlasně přizvukoval.

Nato ke mně přikráčel monsieur, náš hostitel, a s výrazem taktního zájmu (byl to takový obličej, jaký někteří nasazují, když se táží na zdraví tvé matky, ač je ve skutečnosti ani trochu nezajímá) se zeptal, zda jsem v poslední době obdržoval zprávy o své kočce a o tom, jak se jí daří. „Jak se daří mé kočce!“ Co tím jen mohl myslet? Mé kočce! Bylo snad možné, že by mluvil o bezocasém Tomovi, narozeném na ostrově Man, který by teď měl chránit můj londýnský byt před invazemi myší a krys? Tom, jak ostatně víš, udržuje velmi dobré vztahy s některými z mých přátel, nechává se drbat v jejich klínech a je jimi oblíbený pro své důstojné manýry a moudré pomrkávání očima. Mohla se jeho popularita ale dostat až na Lamanšský průliv? Odpovědět jsem mu v každém případě nějak musel, hostitelův obličej byl totiž stále nakloněn k tomu mému s výrazem napjatého očekávání. Poděkoval jsem tedy za optání a ujistil ho, že má kočka se těší mimořádně dobrému zdraví.

„A místní podnebí jí svědčí?“

„Naprosto,“ odpověděl jsem, uchvácen jeho hlubokým zájmem o kocoura bez ocasu a, kvůli jakési kruté pasti, i bez nohy a poloviny jednoho ucha. Hostitel se mile pousmál a poté, co prohodil několik málo slov s mým sousedem, se od nás vzdálil.

„Ti aristokraté jsou tak nudní,“ postěžoval si malý muž s lehkým náznakem posměchu. „Monsieur málokdy s někým prohodí více než dvě věty. Poté jsou už jeho schopnosti vyčerpány a potřebuje chvíli ticha. Zato vy a já, pane, my jsme zavázáni jen a jen vlastnímu rozumu a jen ten nás může posunout, pomoci nám v růstu!“

Opět jsem byl na rozpacích! Víš, že jsem na svůj původ ze strany rodin, které, nejsou-li samy urozené, k tomu alespoň mají dosti blízko, patřičně hrdý. A k mému „růstu“ – i kdybych někdy měl „vyrůst“, či snad vyletět, bylo by to spíše pro mé vlastnosti sdílené s oním létajícím balónem – nejsem zatížen ani po kapsách, ani v oblasti hlavy – než pro zdraví rozum. ●

⁴ pravděpodobně Jean François Paul de Gondi, kardinál de Retz, spisovatel a bojovník ve Frondě (šlechtické povstání a občanská válka ve Francii v 17. století)

KAREL VEJMELKA

TEXT: KAREL SCHAMBERGER 1.A

Rozhovor s bronzovým hokejovým brankářem z MS ve Finsku a brankářem NHL Arizony.

✓ MLUVENÝ ROZHOVOR NA YOUTUBE:

<https://www.youtube.com/watch?v=sf4RvIKAGkA>

Karle, na MS jste dosáhli výborného výsledku – po dlouhé době medaile, bronzová medaile. Jak to s odstupem času vnímáš?

Samozřejmě jako velký úspěch. Jeli jsme tam s tím cílem medaili dovést – a říkali jsme si, že nebude záležet na tom, jaká bude. Vnímám to jako motivaci pro mladší hokejisty do budoucna, jako takový vzor, kterého třeba budou moci dosáhnout taky.

Na MS jste se v bráně vystřídali všichni 3 gólmani. Byla mezi vámi nějaká zdravá rivalita?

Všichni se vzájemně známe, víme, co kdo od koho může čekat a bylo fajn zase kluky vidět, protože každý z nás hraje v jiném klubu. Užili jsme si to a bylo dobře, že každý mohl alespoň jeden zápas odchytnat a nějakým způsobem přispět k úspěchu.

Ted' bude následovat letní – suchá – příprava. Jak se na ni cítíš?

Na začátku budu trénovat tady v Česku – jak na ledě, tak mimo led, potom se budu před kempelem zase přesouvat do Arizony, kde si zhruba dva týdny budu zvykat – posun času, apod. Ale už to nebude jako loni, když jsem tam přišel poprvé, jsem zkušenější.

Ty jsi do Arizony přicházel z Komety jako mistr. Jak bys porovnal mistrovskou sezónu s Kometou s mistrovskou sezónou s reprezentací?

Úplně bych to srovnávat nechtěl, je to samozřejmě jiný level. Je to obojí o hokeji, ale samozřejmě stylově v reprezentaci je ta úroveň úplně někde

jinde, ale každopádně pocit vítězství je pořád stejný.

Z Arizony odchází Josef Kořenář. Jak jsi se s ním bavil?

Předtím jsme se až tolik neznali, poznali jsme se hlavně až tam a vycházeli jsme spolu výborně, lidsky jsme si sedli – on je výborný gólmán, takže jsme si rozuměli a měli si co říct i mimo led.

Na Mistrovství světa vás vedl finský kouč Kari Jalonen, který na vás mluvil anglicky. Jak jste si s ním rozuměli?

Většina kluků už tam anglicky mluví. A kdo ne, tak čeští trenéři třeba překládali. Nicméně nebylo to potřeba. Všichni mu rozuměli. On jako člověk je fajn, takže všechno si sedlo, jak mělo, a díky tomu se dostavil ten výsledek.

Takové bujaré oslavy, které jsme viděli v kabině, on třeba nezažil. Jak moc jste z toho byli třeba překvapení, že on nezná takový způsob slavení?

Tak my jsme věděli, že je trochu jiná mentalita, že Finové jsou trochu klidnější, rozvážnější, ale vzal to výborně a zapojil se do těch oslav aktivně a užil si to s námi. ●

NA ZAČÁTKU
BUDU TRÉNOVAT
TADY V ČESKU –
JAK NA LEDĚ, TAK
MIMO LED, POTOM
SE BUDU PŘED
KEMPEM ZASE
PŘESOUVAT DO
ARIZONY, KDE SI
ZHRUBA DVA
TÝDNY BUDU
ZVYKAT – POSUN
ČASU, APOD.

MGR. MILAN KRÁL

TEXT: KAREL SCHAMBERGER 1.A

O žácích v Německu a o moderní škole.

CÍLEM PROJEKTU BYLO NAVÁZAT KONTAKT S NĚMECKOU STRANOU, A TO SE BEZESPORU PODAŘILO. NA ZÁKLADĚ TOHOTO KONTAKTU MY BUDEME NADÁLE SPOLUPRACOVAT.

V rámci projektu Erasmus navštívil letos jednu drážďanskou školu pan profesor Mgr. Milan Král, přináším tedy krátké interview.

Je složitější učit v Německu či v Česku?

Co se týká učení, pro mě je mnohem snazší učit v Čechách nežli v Německu. Mám totiž tu zkušenost, že přece jenom chování našich studentů tady na gymnáziu není tak uvolněné jako v Německu, kde jsem byl. Tady jsou pravidla mnohem přísnější, takže proto se mi tady učí snáz oproti tomu, jak se mi učilo tam, kde si žáci dovozovali k učitelům mnohem více než tady.

Myslíte si, že projekt Erasmus splnil to, co splnit měl?

Cílem projektu bylo navázat kontakt s německou stranou, a to se bezesporu podařilo. Na základě tohoto kontaktu my budeme nadále spolupracovat. To se nyní

bude převádět na stranu studentů, kdy cílem bude zapojení studentů. Zkrátka, abyste měli možnost vyjet.

Bude se jednat i o návštěvu německých studentů a učitelů k nám na gymnáziu?

Ano, s tím se počítá na základě vybudování této oboustranné vazby. Já jsem je navštívil, oni mě přijali a nyní se samozřejmě očekává, že v rámci nějakého projektu přijedou oni (učitelé, potažmo studenti) sem. Samozřejmě v projektu Erasmus se bude příští rok pokračovat.

Kdybyste měl možnost zůstat v Drážďanech déle, zůstal byste?

Ano, zůstal bych déle, ale ne během školního roku. Zůstal bych tam kvůli tomu, abych se věnoval německému jazyku a poznával nové prostředí, takže kdybych měl tu možnost, samozřejmě bych ji využil. Ale to se v létě stane, já tam koneckonců jedu.

Co Vám přišlo u nich inspirující a co byste zase doporučil jim, z čeho by se mohli inspirovat u nás?

Na té škole bylo samozřejmě vidět, že oplývá větším množstvím finančních prostředků. Že ta škola je nová, moderní, skvěle vybavená. I když na naší škole se ta situace také zlepšuje. Z čeho by se mohli inspirovat u nás? Větší přísnost a důslednost. Já vím, že studentům se to nelíbí, ale myslím si, že je to důležité. Ne nějaká totalita, ale řád a disciplína, která je u nás mnohem větší.

Co tedy očekáváte do budoucna?

Očekávám přínos pro studenty. Tu možnost vycestování a navázání partnerství a využití ke zlepšení německého jazyka. To je bezesporu prioritou, která by měla být.

Panu profesorovi děkuji za přijetí pozvání! ●

PŘEHLÍDKA DIVADEL POEZIE V LIBERCI

TEXT: [MARTIN KREDBA](#) 2.C

Dne 8. dubna jsme se společně s dramatickým souborem „Divadélko před tabulí“ pod vedením paní profesorky Šerákové zúčastnili „Přehlídky divadel poezie“ v Liberci.

PŘI PŘÍJEZDU
DO LIBERCE
JSME NEJPRVE
NAVŠTÍVILI ONO
MALÉ DIVADLO,
ABYCHOM SE
SEZNÁMILI S NA-
ŠÍM ZÁZEMÍM A
PŘIPRAVILI SE
NA VEČER, KDY
MĚLY PROBĚH-
NOUT VEŠKERÉ
INSCENACE.

B ylo to naše teprve druhé oficiální vystupování a vůbec první účast na „soutěži“. Někteří členové našeho souboru jsou však již zkušení, a tak ne pro každého se jednalo o debut. Kromě nás v Liberci vystupovalo dalších 5 souborů, přičemž jen jeden (z těchto 6 souborů) mohl postoupit do celostátního kola konajícího se v Prostějově. Veškeré inscenace byly možné zhlédnout na Malé scéně divadla F.X. Šaldy.

Při příjezdu do Liberce jsme nejprve navštívili ono Malé divadlo, abychom se seznámili s naším zázemím a připravili se na večer, kdy měly proběhnout veškeré inscenace. V průběhu dne nám byly dopřány 2 hodiny na prozkoumání města, které jsme využili mj. k ukonejšení našich hladem strádajících žaludků. Po jídle následoval sraz a odchod do Malého divadla, kde jsme se již setkali s lehkou nervozitou a napětím.

Při sledování bravurního souboru NOTDIS, hrajícího jako první ze všech zúčastněných souborů, naše lehká nervozita nabrala exponenciálního vzrůstu. Naše nervozita a skeptičnost ustoupila poté, co jsme si uvědomili hloubku jejich propracované hry, provázenou poklidným filosofickým nádechem, vedoucí až k sedativním účinkům. Tato útěcha nám nakonec dala druhý dech, protože naše hra byla naopak stavěná na komediální bázi a trochu větší dynamice, a tak kontrast těchto

her byl znatelný, navíc naše inscenace byla na řadě hned poté. Při nástupu na podium se všechny naše obavy a mráčky nervozity vcucly do jedné stimulující pilulky, která nám přidala na kuráži. Výsledky byly ohromující, protože všichni, kteří byli toho večera v Malém divadle přítomní, byli svědky našeho dosavadního nejlepšího výkonu, který publikum nejednou rozesmál a na konci sklídl nemalý potlesk doprovázející jásajícím hvizdem.

My jako soubor jsme měli ze svého výkonu skvělý pocit. Porota nás sice nenechala postoupit do celostátní přehlídky, ale i tak na tento den rádi vzpomínáme a moc se těšíme na další podobné akce. ●

✓ ROZESMÁLI JSME PUBLIKUM

Naše hra byla stavěná na komediální bázi a dynamice.

PŘEJEME VÁM NOVÉ PERSPEKTIVY VZEŠLÉ
Z PRÁZDNINOVÝCH DNÍ!

STUDENT
R E V U E